

Lisbeth Pahnke

Brittas nya häst

Lisbeth Pahnke

Brittas nya häst

 SAGA
EGMONT

Lisbeth Pahnke

BRITTAS NYA HÄST

Saga

Brittas nya häst

Britta och Silver © 1969 Lisbeth Pahnke

Alle Rechte der Ebookausgabe: © 2016 SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt
og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711520635

1. Ebook-Auflage, 2016

Format: EPUB 3.0

Denna bok är skyddad av lagen om upphovsrätt. Kopiering till annat än
personligt bruk får endast ske efter avtal med SAGA Egmont samt
rättsinnehavaren.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont, www.egmont.com

Lasse får en idé

Min ponny, Silver, har av okänd anledning alltid varit förtjust i att åka med hästtransporter och när det stora brummande vidundret, som mera liknade en möbelbuss än någonting annat, stannade utanför vår villa och jag ledde fram Silver till den öppna bakluckan, så började han inte fåna sig och rulla med ögonen som en del ponnyer gör, utan han stegade villigt och glatt in i bussens mörker med en förväntansfull blick i sina vackra ögon. Transportbussar betydde bara en sak för Silver — han skulle få komma till något trevligt ställe där det fanns massor med hästar!

Jag satt och småslumrade i förarhytten, sömnig av det entoniga motorbullret och lite obekvämt inklämd mellan en resväska med diverse tråkiga persedlar i (underkläder och frottéhanddukar och annat av livets nödtorft som min mamma hjälpt mig att packa ner) och en betydligt intressantare låda som innehöll alla mina ryktgrejer till Silver och den fina Passier-sadeln och tränset med den grönvita pannremmen. Jag undrade för mig själv hur Silver hade det där bak i transporten och tänkte att han nog skulle bli lite förvånad när vi kom fram och han upptäckte

att det inte var någon hopptävling vi skulle till den här gången. Men vad beträffar det där med "massor av hästar" så skulle han ju inte bli besviken, förstås...

"Nu är det bara ett par mil kvar!"

Chauffören som körde transportbussen fick skrika ganska högt för att överrösta den kraftiga dieselmotorn och jag hoppade till och började titta ut genom vindrutan med större intresse. Ett par mil bara! Sedan skulle vi vara framme, Silver och jag. Det pirrade i magen av spänning.

Egentligen var det Lasses påhitt alltsammans. Det började faktiskt redan på min studentfest. Det var så här, att jag hade pluggat på gymnasiet i några år och så småningom kommit upp i sista ring, och med hjälp av en massa energi som jag mycket hellre hade använt till nyttiga saker som att hoppa hinder med Silver eller träna förvänd galopp till exempel (vilket i förbigående sagt kan vara ganska marigt när man har en ponny som envisas med att gå i korsgalopp i vänster varv!), så lyckades jag klara av min examen och efteråt hade vi en liten fest hemma hos oss och alla mina bästa vänner var där.

Eva Lena som kört mig i studenttåget genom stan med sitt svarta gotlandsruss, satt och såg jättesöt ut i en glad sommargul klänning, och Lasse och Helena som jag gått och ridit med i ridskolan i en massa år höll på att diskutera sina planer för sommaren, och det var när Lasse frågade: "Vad tänker du göra i sommar då, Britta?" som det hela egentligen började rulla igång så att säga.

"Jag vet inte", hade jag svarat helt sanningsenligt. "Jag har liksom inte hunnit tänka så långt än. Sova, tror jag."

De andra skrattade och Helena påstod att jag redan såg lite smått drömmande ut.

”Uum”, sa jag. ”Jag drömmer om att ta Silver med mig och fara någonstans långt ut på landet, så långt från alla pluggböcker som möjligt och bara rida och ha det skönt...”

”Jamen gör det då”, sa Lasse retsamt. ”Jag vet precis det rätta stället för dig.”

”Det tror jag säkert”, sa jag släpigt. ”Farbror Lasse vet alltid allting.”

”Det är sant. Och om du inte tror mig så går du miste om ditt livs chans.”

”Så dramatisk man kan vara då”, sa jag och Helena glittrade med ögonen och sa: ”Du milde tid! Tänker du gå in vid teatern eller nåt sånt?”

Det var bara Eva Lena som frågade helt allvarligt: ”Vad menar du egentligen?”

”Min brorsa”, sa Lasse, ”har blivit riktigt förståndig på gamla dar. Han har gjort sig av med korna och kalvarna och byggt om hela lagårn till stall. Han har en gård utanför Uppsala — det skulle passa dig precis, Britta!”

Jag började äntligen fatta att nånting var på gång och det var inget skämt heller, så jag bara stirrade på honom när han fortsatte: ”Jag brukar alltid vara där på somrarna och hjälpa till, men i år ska jag fara till England. Hörni” — han vände sig ivrigt till de andra — ”vi tar och skickar dit Britta istället!”

”Ja, säkert”, sa jag ironiskt för jag hade i livligt minne Lasses vilda historier om hur han brukade rida in hästarna där på gården.

”Du har ju ridit in Silver”, sa de andra som svar på mina protester. Jag skrattade: ”Silver, ja...”

”Förresten”, fortsatte Lasse, ”så är det faktiskt inte så avancerat som det låter. På sommaren går dom ju ute i hagarna, alla hästarna och man slipper mocka och greja.

Fast det är mycket annat man kan göra. Smörja grimmor och vädra hästtäckan och vänja fullblodsåringarna vid grimma och trän och köra ardennerna — det brukar vi göra när det är riktigt varmt och dom är slöa — och så är det väl något halvblod som ska ridas in och...”

”Hördu”, avbröt jag, ”vad är det för en mystisk gård som din bror har? Finns det alla möjliga slags hästar där?”

Nu började jag bli riktigt intresserad. Lasse drog på munnen: ”Nja, ardennerna hänger med sen förr, och så köpte brorsan ett fullblodssto i ett ögonblick av klarsyn och, ja, resten får du väl se. Du ska väl ha något roligt kvar när du kommer fram...”

”Du pratar precis som om det redan vore bestämt att jag ska fara”, protesterade jag med skratt i rösten. ”Men får jag bara ta med mig Silver så...”

Med ett brummande svängde den stora transportbussen in på en slingrande liten byväg. På båda sidor av vägen bredde åkrar och beteshagar ut sig och i hagarna låg kor och idisslade och här och där stod en kraftig arbetshäst och slöade i junivärmen. Jag drog efter andan när jag i en hage fick syn på fyra vackra fullblodsston och ett par långbenta lekfulla föl. Strax efteråt svängde vi in på en bondgård och stannade framför en lång lagårdsbyggnad. Jag hoppade ur bussen och i tystnaden efter motorbullret andades jag in den rena friska luften. Ingen människa syntes till men på stallbacken gick några höns och sträckte på sig och vid lagårdsknuten tittade två små kattungar nyfiket fram. Allting verkade lugnt och rofyllt och jag kände på mig att jag skulle trivas där på gården.

Tystnaden varade inte länge. Snart hördes ett otåligt dundrande i väggen inifrån hästtransporten — Silver ville

ut! Jag skyndade mig att öppna luckan och gick in till min ponny.

”Kom, pojken!”

Han var så ivrig att han nästan hoppade ut och när han kommit ner på marken stod han blickstill, med vidgade näsborrar och de små fina öronen spetsade. Han var ljusgrå, nästan vit, men ögonen var mörka och klara. Jag väntade. Han rörde sig inte, men jag såg hur han liksom andades in och vidgade näsborrarna ännu mer. Så skar hans gnäggning genom luften. En kort frustning hördes till svar och ett par unghästar med lysande ögon kom galopperande i hagen bakom stallet. Silver gnäggade igen, ivrigare nu och började dansa runt mig. Jag slog grimskäftet om nosen på honom. Om han blev alltför ivrig skulle jag inte orka hålla honom i bara grimman.

En dörr slog igen uppe i huset och jag hörde steg på grusgången.

”Du kan ta in hästen i stallet så länge”, hörde jag en röst som sa. ”Ställ in honom i en av boxarna, det är tomt överallt nu.”

Jag vände mig om medan jag samtidigt försökte akta mina stackars tår från Silvers små hovar som var överallt på en gång.

”Ja, Göran heter jag”, fortsatte rösten som visade sig tillhöra Lasses bror. Han kom fram och skakade hand med mig.

”Välkommen!” sa han med ett brett grin och såg litegrann ut som Lasse fast han var äldre förstås och ljus och lite kortare (och inte lika snygg!). Han var klädd i jeans och skjorta och hade ett öppet ansikte där skrattet låg på lur.